Dansk
Engelsk
Fransk
Italiensk
Portugisisk

CSJournal

Sankt Joseph Søstrene af Chambéry

September - Oktober • År 2026 - nr. 5

Generalrådet

Oversigt

FORBUNDETHED, STILHED OG ÅNDELIG MODENHED

Sr. Elisa Fátima Zuanazzi, CSJ

Generalrådet

Det personlige møde med Kristus – i forbundethed med hinanden og i hjertet af missionen

I hjertet af ordenslivet, forud for enhver form for mission eller tjeneste, er det personlige møde med Jesus Kristus. For os Sankt Joseph Søstrene af Chambéry er dette møde den vedvarende kilde til apostolisk frugtbarhed. At følge Kristus handler ikke om at følge et program, det handler om at lade sig finde af en levende Person, der kalder os ved navn.

Det er dette møde, som skaber den personlige relation til Kristus, som er grundlaget for alle andre relationer: til søstrene i kommunitetet, til de fattige og til den lokale kirke. Uden denne forankring kan relationerne blive rent funktionelle, og missionen kan miste sin profetiske styrke. Åndelig modenhed viser sig i

Generalrådet

Forbundethed, stilhed og åndelig modenhed — FORSIDE

JPIC

Norge: Retfærdighed, sandhed og kærlighed i politiske diskussioner — 3

Bolivia: Små handlinger, store forandringer — 5

Interkulturalitet

Tanmaya: At finde et hjem på tværs af kulturer — 7

Nye Helgener — 8

ICC

Pakistan: Håbets stemmer i den digitale verden i AI-tidsalderen — 9

Provins/Region/Mission

Tanzania: Missionen blomstrer i Tanzania — 11

Brasilien: Håbets pilgrimme, som vidner om enhed — 12

Brasilien: Omsorg for og beskyttelse af sårbare personer i kirkelige miljøer — 14

Brasilien: Mecúfi: En vej, der forvandler mig — 15

evnen til at tage imod Kristus som livets midtpunkt, hjertets trøst og horisonten for vores blik.

Vores spiritualitet indbyder os til enhed og inkarnation: »den fuldstændige forening af os selv og andre med Gud, og foreningen af mennesker med hinanden og med os.« Denne enhed opnås ikke gennem aktivisme, men gennem stilhed, hvor Gud er til stede.

For en ordenssøster, der er engageret i en krævende mission, præget af fattigdom, kulturelle og sproglige forskelle samt mange ansvarsområder, kan det at dyrke stilheden virke som en udfordring. Stilhed betyder dog ikke at trække sig tilbage fra verden, men at dele den med Gud. Det er i stilheden, at vi lærer at se med Kristi øjne, at lytte, før vi taler, og at elske, før vi handler. Den hellige Jeanne de Chantal sagde, "en sjæl, der ikke finder Gud i stilheden, vil næppe finde Ham i bevægelse." Kontemplativ bøn er ikke en luksus, men en forudsætning for en frugtbar mission.

I det indre rum styrkes modenheden, og man lærer at skelne mellem frygt og Guds kald, at møde modsætninger uden bitterhed og at tage imod apostoliske fiaskoer uden at miste freden, fordi ens identitet er forankret i Kristus.

Kommunitetslivet i en missionskontekst beriges og udfordres af kulturel mangfoldighed, som udvider horisonter, forvandler perspektiver og opfordrer os til at overvinde etnocentrisme. Men det kan også skabe misforståelser og smertefulde relationer.

Åndelig modenhed består ikke i fraværet af konflikter, men i evnen til at forblive i relationen, selv når det gør ondt. Det er trofasthed over for det daglige møde med den søster, der udfordrer os, og som lever eller beder på en anden måde. Den hellige Josef, forbillede for det skjulte liv og den stilfærdige trofasthed, minder os om, at hellighed opbygges i konkrete, ufuldkomne og elskede relationer.

Vores kommuniteter har brug for kvinder, der er forankret i Treenighedens mysterium, og som er i stand til at opretholde søsterlige relationer midt i missionens krav. Kommunitetet er ikke blot en støtte for apostolatet; det er stedet, som først muliggør det, og det er Evangeliets første forkyndelse gennem kærlighedens vidnesbyrd.

At følge Kristus kræver kreativ trofasthed: at forblive tro mod vores karisme og spiritualitet, samtidig med at vi finder nye måder at leve dem på i nutidens kulturer, behov og sprog. Det handler ikke om at opgive vores rødder, men om at lade dem bære ny frugt.

Åndelig modenhed er ikke statisk perfektion, men en konstant åbenhed til at lade sig forme af Helligånden. Det betyder, at vi i alle aldre fortsat skal lade os overraske af Gud i dagligdagen, at vi skal være åbne for den andens mysterium og at vi i Kristus – i tabernaklet, i de fattiges ansigt og i søsterens blik – ser grunden til alt.

Må stilheden give os dybde, må relationerne rense os, og må mødet med Kristus sende os ud, med fornyet kraft, ind i hjertet af den elskede daglige mission.

RETFÆRDIGHED, SANDHED OG KÆRLIGHED I POLITISKE DISKUSSIONER

Helga Haass-Männle, Medvandrer

Norge

Hvert år siden 2016 afholder FN i New York i juli et møde for at gøre status over fremskridtene med målene for bæredygtig udvikling (Verdensmålene). Dette møde, der kaldes Det Politiske Forum på Højt Niveau om Bæredygtig Udvikling, fokuserer hvert år på fem af Verdensmålene. De fem mål, der blev gennemgået indgående i år, var: Verdensmål 6 - rent vand og sanitet. Verdensmål 7 - pålidelig, bæredygtig og moderne energi. Verdensmål 9: industri, innovation og infrastruktur. Verdensmål 11- bæredygtige byer og lokalsamfund. Verdensmål 17 - et globalt partnerskab for bæredygtig udvikling.

Alle FN's medlemsstater opfordres til at fremlægge en frivillig national rapport (FNR) for at vise, hvad de har opnået, hvilke udfordringer de står over for, og hvordan de fremmer Verdensmålene. I år er der blandt de lande, der fremlægger en FNR, flere lande, hvor Sankt Joseph Søstrene er til stede, herunder Norge. FN ønsker, at stemmen fra befolkningen på stedet inddrages i regeringens rapport.

Søster Barbara Bozak, CSJ, der repræsenterer Sankt Joseph Søstrene ved FN, inviterede to medvandrer - Helga Haass-Männle og Ferdinand Männle - fra Norge til at repræsentere græsrodsstemmen fra befolkningen i det pågældende land. Som medlem af Justice Coalition of Religious (JCoR), der er en global koalition af 24 romersk-katolske ikke-statslige organisationer (NGO'er), der er akkrediteret ved FN og repræsenterer over 200 kongregationer i mere end 130 lande, deltog vi i et onlineprogram, der blev tilbudt af JCoR. Dette program, ledet af Teresa Blumenstein, forberedte og uddannede interesserede medlemmer i kongregationerne og deres tilknyttede lægfolk til at bidrage til græsrodsstemmen i deres regerings FNR.

Helga og Ferdinand tog kontakt til det norske Forum for Udvikling og Miljø (ForUM), som er en sammenslutning af NGO'er. Erklæringen for den frivillige nationale rapport blev drøftet,

og i sidste ende indeholdt den de samme kommentarer som rapporten i 2021, hvilket viser, at udviklingen står i stampe! Norge har opnået et betydeligt niveau med hensyn til alle verdensmålene. Imidlertid arbejdes der ikke på alle problemer og udfordringer. Hovedårsagen er manglen på sammenhæng og politisk vilje til at forbedre forholdene. NGO'erne inden for og i tilknytning til ForUM blev opfordret til at udpege en repræsentant for civilsamfundet, der kunne være til stede i New York og fremlægge erklæringen, hvilket blev varetaget af en person, der allerede befandt sig i New York og derfor fremlagde erklæringen.

En anden del af JCoR-uddannelsen havde fokus på Verdensmålelaboratoriet. Deltagerne blev opfordret til at vælge et af de udvalgte verdensmål og præsentere deres egen »FNR « for de øvrige medlemmer. Der fulgte interessante og frugtbare diskussioner. I sidste ende lignede JCoR-laboratoriet et »lille, men globalt HLPF (oversætterens anmærkning: HLPF betyder "High-level Political Forum on Sustainable Development" - her drøftes Verdensmålene på højt niveau inden for FN).

Erfaringerne med JCoR blev præsenteret under den norske provins' årlige JPIC-seminar den 27. september 2026 i Oslo. Der var omkring 25 deltagere til stede, hvoraf mere end halvdelen var søstre sammen med medvandrere og venner. JPIC-seminaret var planlagt til at finde sted i Skabelsens tiden og på Verdensdagen for Migranter og Flygtninge 2026. Samtidig var FN's High-Level-Week i New York planlagt, hvor mange af verdens førende politikere mødtes for at drøfte politik og Verdensmålene. I denne sammenhæng er det vigtigt at huske pave Frans' ord: »Det åndelige er politisk« (Evangelii Gaudium, 2013). Og FN's generalsekretær António Guterres sagde i forordet til Laudato Si'-læsebogen: »Det politiske er åndeligt«. Vi kan således sige, at ordensfolk er kompetente rådgivere for politikere på alle niveauer.

Der er et sidste spørgsmål: Hvad kan Justice Coalition of Religious (JCoR) bidrage med til de politiske diskussioner om de fattiges og de mest marginaliseredes situation? Filosoffen Erich Fromm sagde: "At leve 'religiøst' betyder det samme, som profeterne og Jesus mente med: at udøve retfærdighed, tale sandheden og elske sin næste." At inddrage disse holdninger i de politiske debatter kan til tider være meget nyttigt.

SMÅ HANDLINGER, STORE FORANDRINGER

Sr. Francisca Dias de Medeiros, CSJ

Bolivia

Sankt Joseph-familien i menigheden São Ramón fejrede Skabelsestiden i år med sammenkomster præget af bøn, refleksion og engagement, der havde til formål at styrke vores bevidsthed om at drage omsorg for miljøet og vores fælles hjem.

Deltagerne mødtes hver morgen på hovedtorvet i São Ramón. Omgivet af den frodige vegetation der kendetegner dette sted, fandt de i naturen et privilegeret sted at betragte skabelsens skønhed og tage imod de gaver, Gud tilbyder os.

Et af de centrale emner var omsorgen for vandet. São Ramón er velsignet med betydelige vandressourcer, herunder Machupo-floden, laguner og naturlige vandløb, der beriger og forskønner regionen. Denne overflod er en gave, der indbyder til taknemmelighed og samtidig kræver ansvarlige holdninger, som lægger vægt på at undgå spild og at fremme den bevidste anvendelse af denne livsvigtige ressource.

Et andet aspekt, der gav anledning til dyb refleksion, var forureningen af floder, laguner og offentlige rum. Selvom der findes

Samlet for at bede for skaberværket

Kvinder, som hører til Skt. Joseph-familien bruger genbrugsposer til deres indkøb på markedet

skraldespande på torvet og andre steder i lokalsamfundet, ses der stadig affald på jorden, blandt planter og i nærheden af vandkilder. I lyset af denne virkelighed blev det understreget, at bevarelsen af fællesarealer er et fælles ansvar for hele lokalsamfundet.

Skabelsenstiden gav også mulighed for refleksion over den overdrevne brug af plastikposer. Med tanke på vores forfædres skikke, hvor man brugte kurve eller egne beholdere til at handle på markedet, forpligtede deltagerne sig til at genoprette disse vaner og reducere plastikforbruget. Gennem dagene blev der indgået konkrete forpligtelser for dagligdagen: at reducere brugen af plastik, at sortere og genbruge affald, at spare på vand og energi, at slukke lys og apparater, der ikke er i brug, og at bortskaffe affald korrekt på de indrettede steder.

Refleksionerne berørte også retfærdighed og solidaritet og mindede om, at miljøforringelse især påvirker sårbare mennesker og i særdeleshed fællesskaber. At passe på skaberværket betyder derfor at beskytte livet, forsvare den menneskelige værdighed og påtage sig ansvar for kommende generationers fremtid.

Som et udtryk for dette engagement besluttede Sankt Joseph-familien at bruge de kommunikationskanaler, der findes i lokalsamfundets dagligdag, til at sprede budskabet. Der vil blive produceret korte undervisningsvideoer med praktisk vejledning i vandhåndtering, korrekt bortskaffelse af affald, genbrug og reduktion af plastikforbrug. Disse vil blive delt på sociale medier med det formål at nå ud til flere familier og opfordre lokalsamfundet til at indføre bæredygtige vaner – fordi store forandringer begynder med små handlinger.

Denne oplevelse understregede vigtigheden af at omsætte bevidsthed til konkrete, daglige handlinger idet man erkender, at hver eneste handling som sker af respekt og kærlighed til skaberværket bidrager til at opbygge et mere bevidst, støttende og ansvarligt fællesskab over for Gud, vores brødre og søstre og de kommende generationer.

AT FINDE ET HJEM PÅ TVÆRS AF KULTURER

Sr. Laveena D'Souza, CSJ

Tanmaya - Indien/Italien

Det er nu et år siden, jeg ankom til kommunitetet i Casaletto her i Rom. Det var langt fra let at efterlade alt det velkendte for at tage springet til et nyt land. Sproget, den daglige rytme, sædvanerne – alt føltes anderledes, og jeg fandt mig ofte i situationer, jeg aldrig før havde oplevet.

For omkring tre måneder siden gik jeg ned til kapellet i Casaletto for at få et stille øjeblik til bøn. Da jeg sad der og kiggede på tabernaklet og korset, blev mine tanker helt stille. Jeg planlagde ikke aktivt noget og reflekterede heller ikke over noget. Men i den stilhed begyndte en tanke at tage form i mit hjerte. Den var enkel, men den blev hængende hos mig: ordene i Fadervor, og hvor indtrængende de udtrykker, hvad det vil sige at leve i et interkulturelt kommunitet.

Søstrene Anna Maria, Cristina, Stella, Maria Pia, Veronica, Celine, Consolata, Biagina, Dolores, Graziella, Cristina, Margherita, Laveena, Anna Vincenzina, som er sammen i Casaletto

Fadervor bedes over hele verden på utallige sprog og steder. Det er en daglig opfordring til at søge enhed i en verden fuld af mangfoldighed. Når bønnen efterleves i et multikulturelt hus, bliver den en praktisk vejledning til, hvordan vi behandler hinanden. Den minder os om, at ægte enhed ikke kommer fra regler eller strukturer, men fra et åbent hjerte, der fornyes hver dag.

At bede sammen bringer os foran Gud som én familie. Det giver os et fælles grundlag, der rækker dybere end enhver kulturel forskel, og det viser os, at kommunitetslivet begynder med en ægte følelse af at høre til. Denne erkendelse ændrer den måde, vi ser hinanden på, især dem, der kommer fra forskellige baggrunde, men deler den samme åndelige rejse. Det får os til at se på mennesker med medfølelse og omsorg og hjælper os med at værdsætte de særlige traditioner, vaner og gaver, som hver enkelt person bidrager med.

Når vi nærmer os disse forskelle med denne indstilling, ophører mangfoldigheden at være en kilde til spændinger, tværtimod bliver den en grund til glæde. At leve på tværs af kulturer kræver åbenhed, tillid og en vilje til at give slip på gamle forventninger. Det går ikke altid glat. Når man er ny et sted, kræver selv simple ting – som at lære sproget, følge med i en samtale eller vænne sig til anderledes mad og vaner – indsats og tid. Det kræver tålmodighed, venlighed og en fast tillid til Gud.

Når man føler sig oprigtigt velkommen, værdsat og accepteret i et kommunitet, åbner livet sig. Man føler sig respekteret, hver kultur finder sin plads, og relationerne bliver dybere gennem ægte menneskelig kontakt. Sådan bliver et kommunitet langsomt et sted, hvor alle kan føle sig hjemme. Når jeg i dag ser tilbage, er jeg fyldt med dyb taknemmelighed, fordi jeg virkelig føler, at jeg hører til, og at jeg er elsket og værdsat af mine medsøstre her. Hver eneste medsøster bringer en velsignelse ind i mit liv på måder, jeg ofte ikke forventer. Måske er det smukkeste af alt at blive accepteret præcis, som jeg er, uden at føle behov for at ændre mig. Er det ikke en smuk måde at leve sammen på?

Nye Helgener

Sr. Borsoi Idaliana	90	Brasilien	05.09.2026
Sr. Santa Bianchin	86	Brasilien	08.09.2026
Sr. Joana Adélia Montemaggiore	94	Brasilien	13.09.2026
Sr. Hedy Leonida Herbert	87	Brasilien	15.09.2026
Sr. Anne Ida	90	Danmark	23.09.2026
Sr. Marie Denise D'mello	95	Nagpur	01.10.2026
Sr. Agnes David	78	Nirmala	19.10.2026
Sr. Maria Juliana	107	Brasilien	21.10.2026
Sr. Vincent Kurishingal	97	Pachmarhi	28.10.2026

HÅBETS STEMMER I DEN DIGITALE VERDEN OG I AI-TIDSALDEREN. DET FYSISKE MØDE I DEN INTERNATIONALE KOMMISSION FOR KOMMUNIKATION

Sr. Sumaira, CSJ

Pakistan

Fra den 6. til den 12. september 2026 samledes Den Internationale Kommission for Kommunikation (ICC) i Rom til et fysisk møde med temaet "Håbets stemmer i den digitale tid og i tidsalderen med kunstig intelligens (KI)." Mødet var en meningsfuld tid med refleksion, dialog og planlægning, da kommissionen ønskede at uddybe sin forståelse af kommunikation og dens rolle i den mission, som Sankt Joseph Søstrene af Chambéry har at udføre.

Den første dag

Søstrene Rozangela, Celine, Barbara, Sumaira, Laveena, Navya, Ericka og Eliana på mødet for den Internationale Kommission for Kommunikation (ICC)

opfordrede pater Joel Nkongolo, som er koordinator for kommunikation for sit ordenssamfund, Missionskongregationen af Marias Uplettede Hjertes Sønner", også kendt som Claretianer, i Rom, os til at se den digitale verden ikke blot som et redskab, men som et sted for mission, hvor virkelige mennesker med deres historier, udfordringer, håb og spørgsmål er til stede. Han mindede deltagerne om, at kommunikation betyder at se, lytte og ledsage, efter den barmhjertige samaritans eksempel. Vores tilstedeværelse, både institutionelt og personligt, online og offline, bør afspejle vores identitet, mission og karisme.

Kommissionen fortsatte sine overvejelser sammen med sr. Nina Benedikta Krapić og dr. Natasha Govekar fra Dikasteriet for Kommunikation. De opfordrede os til at sætte os ind i Kirkens dokumenter om kommunikation og til at reflektere dybere over ordenslivets identitet og mission. Vi blev opfordret til at undgå overfladiske fortællinger, der reducerer ordenslivet til blot aktiviteter, og til at formidle den dybere virkelighed i det gudviede liv – et liv i bøn, tjeneste og engagement for andre, især de sårbare og lidende.

Kommissionen blev også advaret om den enorme mængde digitalt indhold, der produceres, herunder KI-genereret indhold, som undertiden kan forvrænge billede af ordenslivet. Kommunikation kræver discernment, bevidsthed, autenticitet og trofasthed over for vores karisme.

Et vigtigt fokuspunkt på mødet var at udarbejde en strategisk plan for kommunikation for de kommende tre år. Deltagerne undersøgte kongregationen som helhed og reflekterede gennem en dialog med generalrådet, hvordan man kan samarbejde med de forskellige kommissioner. Processen bidrog til at finde veje til at styrke de interne bånd og gøre kongregationens identitet mere synlig gennem en kommunikation, der er sammenhængende, ansvarlig, kreativ og tro mod vores karisme. Der blev også fastlagt retningslinjer og konkrete tiltag, der skal lede kongregationens opgave i forhold til kommunikation i de kommende år.

Gruppen havde desuden lejlighed til at være sammen i uformelle rammer, udveksle erfaringer og styrke sammenholdet, hvilket berigede oplevelsen af fællesskab og fornyede kommissionens missionariske ånd. Mødet var med til at forny kommissionens engagement for en kommunikation, der skaber fællesskab, respekterer den menneskelige værdighed, er lydhør over for tidens tegn og tro mod Ånden og vores karisme.

MISSIONEN BLOMSTRER I TANZANIA: DEN GODE NYHEDR, DER GIVER NYT HÅB

Sr. Josiane Mota Coelho, CSJ

Tanzania

Og træet vokser videre og spreder sine grene ud over frugtbare marker, hvor frøene begynder at spire.

"Se, jeg forkynder jer en stor glæde, som skal være for hele folket!" (Luk 2,10). Med disse ord fra engelens budskab til hyrderne i Betlehem understreger vi denne glædelige meddelelse. Efter 23 års tilstedeværelse som Sankt Joseph Søstre i missionen i Tanzania byder vores kongregation den første unge afrikanske kvinde, der aflægger sine ordensløfter her i Tanzania, velkommen med stor glæde.

Den 5. september 2026 overgav Sr. Rozina Yona Nade sig til Gud som søster i vores kongregation i en festlig højtidelighed præget af glæde og taknemmelighed. Til stede var hendes familie, ordensbrødre og -søstre, medlemmer af det lokale samfund, de søstre, der bor i missionen, og de, der var på besøg, samt repræsentanter for Generalrådet: Sr. Elisa Zuanazzi, der er generalrådgiver og støtter, opmuntrer og samarbejder tæt med os, og Sr. Dolores Lahr, vores generalpriorinde, som bød Sr. Rozina velkommen i kongregationen.

I dette øjeblik af glæde og forventning om en mission, der i stigende grad styrkes af afrikanske søstres tilstedeværelse, mindes vi med taknemmelighed hver eneste søster, der har boet i dette land og vidnet om vores karisme om fællesskab og enhed, idet de delte deres talenter og stillede sig til rådighed for missionen. Vi mindes med særlig kærlighed vores kære Sr. Elenice Buoro, der efterlod sit vidnesbyrd om kærlighed og apostolisk iver i dette land og herfra drog til Faderens hus.

Vores taknemmelighed gælder alle søstre, der har bidraget til denne missions opblomstring og som kommer fra mange lande: Indien, Brasilien, USA, Irland, Pakistan, Canada, Italien, Norge og andre steder. Uanset hvor længe hver enkelt har været her, er det, der bliver tilbage, de spor deres tilstedeværelse efterlader i dette land, hvor vores "Lille Foretagende" ankom og i sin beskedenhed blev stort i så mange søstres hjerter. Gennem vores 376 års historie fortsætter vi med at efterleve vores elskede fader Médaille's inspiration: at være tegn på enhed og på den reneste og mest fuldkomne kærlighed, levet enkelt og ydmygt, efter Jesu, vores Mesters, eksempel i Eukaristien.

Og den gode nyhed fortsætter! Den 6. september, umiddelbart efter fejringen

Sr. Dolores og sr. Rozina

af sr. Rozinas første løfter, begyndte tre unge kvinder deres noviciat og gav dermed også udtryk for deres ønske om at leve vores karisme. Det er Rosemary Kastulli Gwarehhi, Onorather Asiimwe Chrizostom og Lidya Bosco Msigala, vores tanzanianske novicer, med hvem vi indleder en ny fase af uddannelse og ledsagelse.

Vi fortsætter denne rejse i tillid til, at Den, der kalder, også er Mesteren, der vejleder og bærer os. Derfor stoler vi på hver enkelt søsters forbøn og på enhver mulig form for støtte til vores mission, til de unge kvinder, der vandrer sammen med os, og til dem, der måske endnu vil slutte sig til os.

HÅBETS PILGRIMME, SOM VIDNER OM ENHED

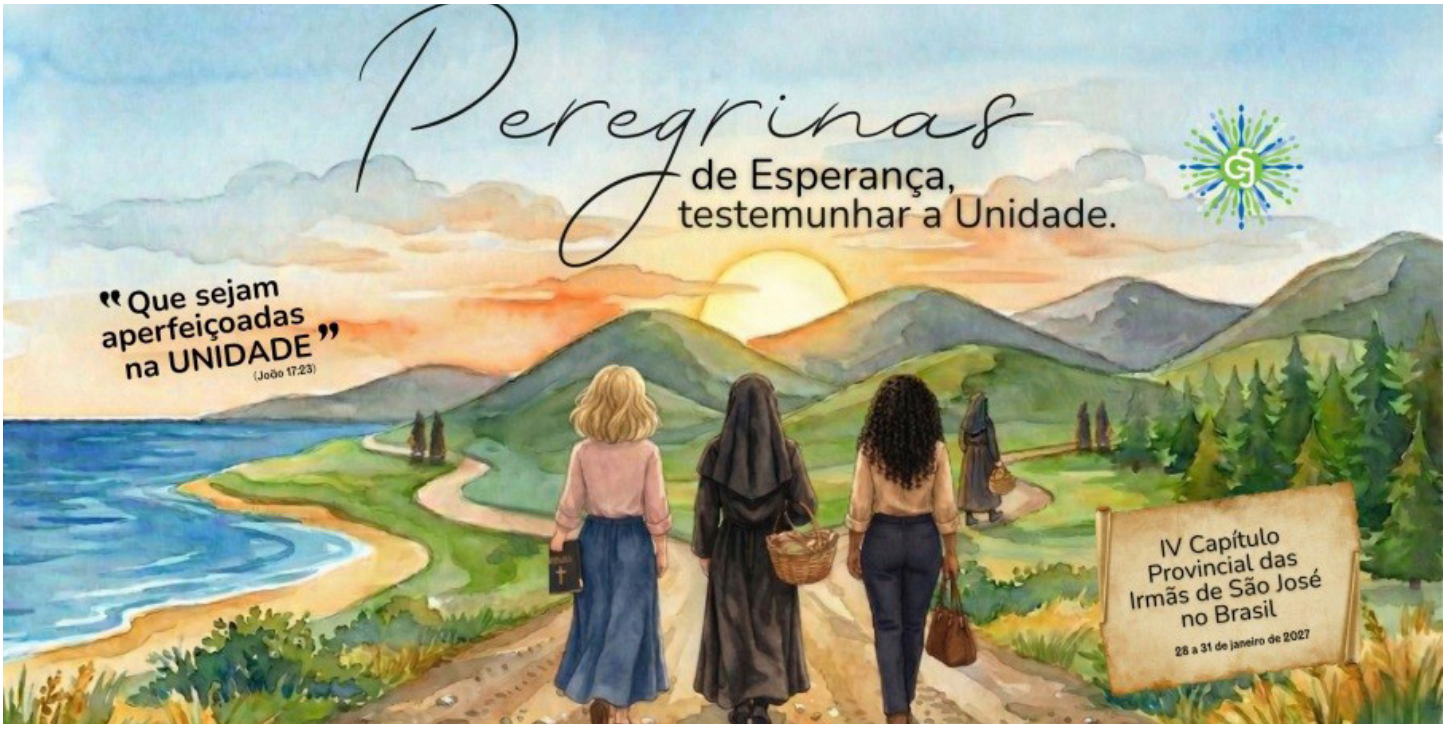
Sr. Eliana Aparecida dos Santos, CSJ

Brasilien

Den 22. august afholdt Sankt Joseph Søstrene af Chamberý i Brasilien den anden samling af deres provinskapitel. Det var en dag med udveksling, lytning og fordybelse, der samlede alle søstre i provinsen online, og hvor der også deltog omkring 40 inviterede medvandrere. Det var mere end blot en del af vores kapitel; det var en lejlighed til sammen at se på den vej, vi går, og på den fremtid, vi ønsker at opbygge som provins.

Refleksionen, som søster Zuleica Silvano (Døtrene af den hellige Paulus) ledte, hjalp os med at gå dybere ind i kapitlets tema: »Håbets pilgrimme, som vidner om enhed«, og at forstå mottoet: »for at de fuldt ud skal blive ét« (Joh 17,23). Efterhånden fik vi øjnene op for, at disse ord ikke blot er et tema for dette øjeblik. De kan blive en måde at leve vores kald, vores karisme og vores mission på.

At være pilgrim betyder at være på vej. I Bibelen betyder det at gå

på pilgrimsrejse ikke blot at forlade et sted og ankomme til et andet. Det er at gennemgå en forvandlende erfaring. Den, der begiver sig ud på rejsen, forlader sikre rammer, møder forskellighed, står over for grænser og lærer at stole mere på Gud. Også vi, som provins, gennemlever en overgangsperiode. Der er forandringer, sårbarheder og udfordringer, men også nye muligheder og visheden om, at Gud fortsat vandrer med os. Det kristne håb er ikke en passiv afventen. Det sætter os i bevægelse. Det er et håb, der udspringer af troen og kommer til udtryk i kærlighed, i relationer og i de valg, vi træffer i nutiden. Vi er kaldet til i dag at opbygge det, vi håber på i fremtiden.

Og på denne vej møder vi ét ord, der indtager en central plads i vores kapitel: enhed. Jesus beder Faderen om, at hans disciple må være ét. Det er betydningsfuldt, at denne bøn fremsættes netop i det øjeblik, hvor disciplene er sårbare, usikre og splittede. Dette viser os, at enhed ikke betyder at tænke på samme måde eller at være fri for konflikter. Enhed betyder at lære at holde sammen, at lytte, at føre dialog, at tilgive, at værne om relationer og sammen at søge det, som Gud ønsker.

Denne refleksion fik mig også til at tænke på vores synodale vej. Det er ikke nok at skabe rum for deltagelse. Vi må virkelig lytte, værdsætte hver persons bidrag og sammen påtage os ansvaret for de veje, vi vælger. Synodalitet opfordrer os til at bevæge os fra jeg til vi, fra individuelle beslutninger til fælles discernment.

Vi er også kaldet til at se på udøvelsen af autoritet. Vi skal bevæge os fra kontrol til tjeneste, fra påbud til lytning, fra isoleret beslutningstagning til dialog. Lederskab, når det udøves som tjeneste, hjælper fællesskabet med at leve i discernment og gå fremad. Ligeledes skal vores kommuniteter være mere end steder, hvor vi udfører opgaver. De skal være rum, hvor der findes søsterskab, omsorg, samhørighed og sammenhold. Ved afslutningen af kapitelsamlingens overvejelser står spørgsmålet: Hvilken provins/kongregation er vi kaldet til at opbygge sammen? Måske opfordrer kapitlet os til ikke blot at træffe beslutninger, men til at lade Gud forvandle den måde, vi vandrer på.

Vi er kaldet til at vandre videre sammen, med fødderne på jorden, vores hjerter åbne og vores øjne rettet mod Jesus. Og vores enhed må ikke blot være et ord, men en konkret erfaring af fællesskab, så andre gennem den kan erkende, at Kristi kærlighed fortsat er levende blandt os.

OMSORG FOR OG BESKYTTELSE AF SÅRBARE PERSONER I KIRKELIGE MILJØER

Alexsandro Alves da Silva, Medvandrer

Brasilien

Den 26. september 2026 deltog søstre og medvandrer i Sankt Joseph Søstrene af Chambérys brasilianske provins i et kursus, som handlede om beskyttelse af børn og sårbare voksne. Kursets leder var br. João Ferreira Júnior, OFM Cap. Mødet indeholdt en diskussion om forebyggelse af overgreb og udvikling af en omsorgskultur inden for kirkelige miljøer.

Med udgangspunkt i fem nøgleaspekter understregede br. João, at selvom debatten om omsorg og beskyttelse har fået større opmærksomhed i de senere år, er overgreb i kirkelige institutioner ikke noget nyt. Historiske optegnelser helt tilbage fra det 19. århundrede i Irland, Canada og Frankrig afslører allerede denne virkelighed, hvilket i dag fører til større bevidsthed og en voksende modstand mod misbrug.

Kursuslederen fremhævede behovet for et kritisk og opmærksomt blik på historien, de institutionelle strukturer og de relationer, der etableres inden for kirkelige rammer. Forebyggelse af misbrug kræver mere end individuelle holdninger; det kræver en gennemgang af praksis, magtforhold og institutionelle kulturer.

I denne sammenhæng tog br. João fat på forholdet mellem misbrug og klerikalisme og bemærkede, at selvom klerikalisme ikke er den eneste årsag, kan den fremme misbrugssituationer, når den er forbundet med koncentration af magt og mangel på gennemsigtighed, medbestemmelse og ansvarlighed. Forskelle i graden af indflydelse udgør i sig selv ikke misbrug, men de kræver ansvarlighed og mekanismer til beskyttelse.

Et andet vigtigt punkt var de særlige forhold, der kendetegner overgreb i kirkelige miljøer, hvor den tillid, der udvises i forhold til ledelsen, er dybt forbundet med tro og håb. Når denne tillid krænkes – gennem seksuel, økonomisk eller åndelig manipulation – påvirker konsekvenserne ikke blot ofrene, men også institutionernes troværdighed og sammenholdet i fællesskabet.

Diskussionen rejste også et væsentligt spørgsmål: i hvilket omfang kan en kultur præget af misbrug hænge sammen med den måde, man lærer at være ordensperson på? Dette spørgsmål indbyder til en gennemgang af uddannelsesforløb og daglig praksis med det formål at opbygge mere humane, respektfulde og ansvarlige relationer. Som konkrete veje til at styrke en kultur præget af omsorg og beskyttelse præsenterede br. João fire grundlæggende dimensioner: trygge rum, trygge relationer, trygge processer og trygge strukturer.

Disse dimensioner bruges som retningslinjer for at fremme imødekommende og gennemsigtige miljøer, der er forpligtet til at værne om hver

enkelt persons værdighed.

Under mødet blev beskyttelsespolitikken og forpligtelseserklæringen, som den praktiseres i Sankt Josephs Søstrene af Chamberýs´ brasilianske provins ligeledes præsenteret, hvilket bekræftede det institutionelle ansvar for at forebygge og imødegå misbrug.

Afslutningsvis blev deltagerne opfordret til at reflektere over deres egne miljøer, relationer, processer og strukturer og udarbejde forslag, der skal forelægges provinskapitlet. Målet er, i løbet af de næste fire år, at styrke

Den brasilianske provins' beskyttelsesteam

en institutionel kultur, der er forankret i omsorg, medansvar og beskyttelse af livet.

Kurset bekræftede endnu en gang, at omsorg og beskyttelse er væsentlige indsatsområder i den kirkelige mission og i ordenslivet, hvilket kræver personlig omvendelse, indsats i fællesskabet og strukturel forandring.

MECÚFI: EN VEJ, DER FORVANDLER MIG

Sr. Rita Tessaro, CSJ

Brasilien

Der er veje, der fører os til steder, og der er veje, der fører os til møder. Besøget hos søstrene i menigheden Santa Marta i Mecúfi, i bispedømmet Pemba i norden af Mozambique, var for mig en tid som sandelig var præget af nåde, bøn, lytning og læring. Udsendt af provincialpriorinden, søster Maria da Consolação Rocha Coelho og hendes råd, i samarbejde med hele provinsen og kongregationen. Jeg kom med et ønske om at lære søstrenes liv og mission at kende, støtte dem og være en del af deres fællesskab. Jeg var dog klar over, at et missionsbesøg ikke kun handler om at bringe noget med, men også om at være åben for at modtage.

Mecúfi er en udfordrende virkelighed. Her lærte jeg endnu en gang, at det er nødvendigt at komme med ydmyghed, at se opmærksomt, at lytte med hjertet og at lade sig røre af menneskenes liv. Midt i nød og udfordringer mødte jeg ansigter, historier,

tro, værdighed, kultur og håb. Jeg mødte mennesker, der trods vanskeligheder fortsætter med at gå fremad og finde grunde til håb.

Sankt Joseph Søstrene af Chambérys` tilstedeværelse på dette sted fik en endnu dybere betydning for mig. Jeg forstod, at mission ikke er begrænset til de aktiviteter, vi udfører. Den begynder med nærvær: at være til stede, at lytte, at byde velkommen, at vise omsorg, at gå sammen og at blive. Det er et enkelt og vedholdende nærvær, der gennem selve nærværet siger: "Du er ikke alene."

Denne oplevelse hjalp mig også til at forstå, at mission ikke kun handler om at tage af sted for at give. Det handler om at ankomme med et åbent hjerte for at lære. At lære af folks visdom, af deres tro, af deres kultur, af deres måde at møde livet på og af det, som Gud ønsker at åbenbare for os når vi møder mennesker. Mecúfi lærte mig, at håb også bygger på små handlinger: på opmærksom lytning, på en omsorgsfuld hånd, på et

Sr. Rita Tessaro med børn i Mecufi

imødekommende hjerte, på et opmuntrende ord og på beslutningen om at blive hos dem, der har brug for hjælp. Ofte kan det, der forekommer os ubetydeligt, være et stort udtryk for Guds kærlighed. Jeg er vendt tilbage fra denne oplevelse med visheden om, at mission forvandler både dem, der sendes ud, og dem, der tager imod. Når vi virkelig åbner os for dette møde, holder vi op med kun at se på, hvad vi kan gøre for den anden, og begynder at forstå, hvor meget andre også evangeliserer os.

Mecúfi minder mig om, at missionen er en vej til fællesskab, interkulturalitet og håb. Vi er kaldet til at erkende Guds nærvær i hvert folk, hver kultur og hver fortælling. Vi er udsendt for at tjene, men også for at lære, for at tage imod og for at lade virkeligheden forvandle den måde, vi lever evangeliet på.

Jeg håber at bevare i mit hjerte, hvad denne vej har lært mig: Der er veje, der fører os til steder, og der er veje, der fører os til at møde andre. Mecúfi var for mig en af disse veje – en vej, der bragte mig tættere på menneskene, missionen og på en helt særlig måde nærmere Guds hjerte.

Redaktør
Sr. Barbara Bozak
Sr. Eliana Aparecida dos Santos
Sr. Leni Menegat
Sr. Rozangela Steffenon

Grafisk Design
Sr. Laveena D'Souza

Oversættelse
Sr. Christiane Roger
Sr. Cristina Gavazzi
Sr. Gisela Heitz
Sr. Margherita Corsino
Sr. Maria Elisabete Reis
Sr. Preeti Hulas
Sr. Ivani Maria Gandini

Distribution
Monica Bianchini
www.csjchambery.org

E - mail
icc@csjchambery.org